

Min beretning om tiden på Sønderskovhjemmet

I august 2010 startede jeg som 'Diakoni Året' volontør på Sønderskovhjemmet. Diakoni Året er en organisation som tilbyder en 9-månedens volontørtjeneste for unge mennesker fra hele Europa på en institution med sociale opgaver. Sønderskovhjemmet har blandt andet haft volontører fra Tyskland og Frankrig siden 2001.

Da jeg startede som volontør, vidste jeg ikke ret meget om Sønderskovhjemmet, om beboerne, om kollegaer, om mine opgaver. Jeg kunne dog mærke, at det var en roligt, men travlt arbejdsplads med mange muligheder at sæt sig ind i.

Idyllisk ude på landet, bærer hjemmet dog mange livshistorier, som ikke er ligeså idylliske som omgivelserne. Det betyder så ikke, at der er ikke noget glæde på hjemmet – jeg startede i værkstedet, som jeg godt kunne lide – selv om jeg ikke forstod ret meget af vittighederne. Jeg kunne mærke, at det var et sjovt og venlig sted at arbejde

På hverdage er Sønderskovhjemmet et meget travlt område med støj fra værkstedet og trafik på gangerne, i weekenden er det derimod som om hele hjemmet er faldet i søvn: Alt går stille og roligt og afslappet.

Jeg kan godt lide at have en lille snak og en kop kaffe med beboerne, at arbejde sammen med dem i køkkenet eller i værkstedet. I snakken og arbejdsglæden ligger chancen for at fremkalde et smil på beboernes ansigter. Som volontør, er det måske vigtigere at lytte til, hvad beboerne fortæller end at prøve at give gode råd. For mange beboerne betyder det meget, at der er en, som interesserer sig for deres livshistorie og sorger, og der er jo også mange, som har noget interessant at fortælle. Som volontør, man kan måske ikke gøre en meget stort forskel for beboerne, men man kan dog hjælpe meget, bare med at være der for dem.

Jeg kan godt lide, at gå en lille tur med en af beboerne hver anden dag eller at have nogle hyggeaftener sammen med nogle beboere hvor vi ser film på storskærmen.

Der er mange muligheder for at gøre noget praktisk på Sønderskovhjemmet og jeg tror, at det er det, der gør en forskel i mændenes liv. Man må dog også passe på nogle gange, for det er næppe muligt, at hjælpe alle der kommer her.

Sønderskovhjemmet er ikke kun et opholdssted, men også et forsorgshjem med et stort fællesskab. Det viser sig især til jul eller andre fester. Til Jul, var der en meget specielt stemning i huset og blandt beboerne: Alle glædede sig over deres valgte julegaver og mange var meget hjælpsomme.

Det er måske for enestående for Sønderskovhjemmet, hvordan man tager sig af hver enkelt beboer her. Der er mange forskellige fritidsaktiviteter som svømning eller badminton. Der arrangeres jævnligt udflugter og rejser. Jeg var for eksempel med på en fisketur i Langelandsbæltet og jeg skal med på skiferie til Norge. Hver udflugt og rejse betyder meget for de beboere, der er med – selv om det langt fra er alle beboere, som deltager i disse arrangementer.

Jeg har et meget spændende og varierende arbejde – jeg er i køkkenet, i kiosken, ind i byen for at handle, i kontoret eller ude på gangerne, og i stuerne eller i værkstedet for at få en snak med beboerne og få kontakt med mange forskellige beboere. Jeg er meget glad for mit arbejde og for variationen.

De første uger af min volontørtjeneste jeg var meget genert og vidste ikke endnu, hvad jeg er her for, men efter nogle uger, jeg fik mere og mere forståelse af hvordan hjemmet fungerer og hvad jeg kan gøre for at hjælpe mændene. Efter to eller tre måneder, blev det hverdag at arbejde her - men bestemt ikke en kedelig hverdag. Jeg har allerede lært en hel masse ting i mine første 4 måneder på Sønderskovhjemmet og hver uge, møder jeg en ny udfordring. Det er meget fint at arbejde på sådan en venlig arbejdsplads.

Nu er allerede halvdelen af mit ophold her forløbet og jeg glæder mig til de næste opgaver... . Mit farvel til Sønderskovhjemmet vil godt nok blive svært.

Dominik Speck

Volontør på Sønderskovhjemmet, september 2010 til maj 2011